

Проповед 239

Копнеж по Бога

Прочит: *Псалм 84*

Скъпи братя и сестри,

Ние, хората, сме странни същества. Оплакваме се от какво ли не - от трудностите, от обстоятелствата, от ежедневието си и от провалите си, оплакваме се дори и от успехите си, защото считаме, че те, успехите, ни разглеждат. Оплакваме се от всичко, от което можем да се оплачем. Всъщност истината е, че на повечето хора им липсва нещо много важно в живота и ако те го нямат, то няма как да бъдат щастливи. Човек е създаден да живее във една вечна и нерушима връзка с Бога. Ако тази връзка я няма, ако тя е по някакъв начин нарушена или провалена, то нито едно от нещата, които вършим или постигаме, няма да може да ни направи щастливи или задоволени. Замисляли ли сте се доколко чувствате нуждата от Бога в живота си? Доколко Бог е необходимост за вас в ежедневието ви, или е просто нещо, което вие търсите при необходимост, когато сте в трудност? За много хора, дори дългогодишни християни, Бог е като автомат - очаква се, когато Му се помолим, Той веднага да ни отвърне, да задоволи нуждата ни. Бог обаче е много повече от това. Той не е автомат за поръчки - ако искаш кафе, си поръчваш кафе, ако искаш мляко, очакваш да ти даде мляко, ако искаш вода - да ти даде вода. Много хора Го третират точно по този начин - смятат, че е необходимо просто да постъпят по точния начин - да пуснат стотинка в автомата, или да кажат определена молитва, да отидат определен брой пъти на църква и да живеят по точно определен начин, за да постигнат това, което искат или да получат това, което желаят. Така обаче не постигаме нищо друго, освен че показваме на Бога, че не Го разбираме и че сме далеч от Него. Един полицай вървял една вечер по улиците на квартала, който охранявал, и изведнъж чул странни звуци от една кофа за боклук. Той си помислил, че е котка и поискал да я изгони, но каква била изненадата му, когато намерил в кофата малко момче. Той го изкарал с мъка от кофата. През цялото време момчето крещяло: Остави ме на мира, това тук ми принадлежи. Полицаят завел момчето в един приют, в който намиращите се там монахини обещали да се погрижат за него. Момчето се оказало в една зала, в която имало една голяма, богато покрита с храна трапеза. Около трапезата имало други деца, които били горе-долу на същата възраст като него и чакали да стане време за храна. Преди обаче да седне на трапезата, момчето трябвало да бъде изкъпано и прилично облечено. Докато го къпели и обличали, момчето през цялото време държало ръката си затворена и здраво стискало нещо в нея. Когато накрая, след много думи и убеждения, то отворило ръката си, монахините открили там една изсъхнала коричка хляб. Момчето искало да запази коричката си, въпреки че долу го очаквала богатата трапеза. Колкото и странно да изглежда, ние се държим точно така с Бога и нещата, които Той ни предлага. Ние сме стиснали в ръката си нашите собствени мечти и желания, и пропускаме да видим прекрасните неща, които Той е приготвил за нас. Така, живеейки в собствените си

мечти и желания, оставаме затворени за чудесните моменти и за прекрасното бъдеще, които Бог ни е приготвил. За да действа Бог в живота ни е необходимо да отворим сърцата си и да Го оставим Той да ръководи живота ни и желанията ни, да ни да постави на Своята трапеза и да ни въведе в чудното бъдеще, което Сам Той е приготвил за нас. Човекът, написал псалм 84, беше разбрал Кой е Бог и какво Той е приготвил за него. Този псалм е изпълнен с копнеж по Бога и мечта за една непрестанна връзка с Него, копнеж за Неговият глас и воля.

1. Псалм на копнежа. Четейки този псалм, не можем да не установим, че той е написан от човек, който се чувства далеч от Бога и търси близост - както физическа, така и духовна. По времето, когато е написан този псалм, Израел вероятно се намира във Вавилон и живее далеч от родните места. Чувства се отчуждението и болката за далечната родина. За народа на Израел, отделянето от Обетованата земя, земята на благословието, на обещанието, беше свързано с много болка. Защото беше свързано с човешката невярност и провал. Народът на Израел беше изоставил Бога и Бог беше отвърнал със същото - сега те бяха отхвърлени и изоставени, далеч от родният дом. Авторът на псалма копнее да се върне там, където Бог го е призовал. Интересен детайл е, че този псалм е писан от потомците на Корей, човекът, който се разбунтува и затова загина. Потомците му се бяха поучили от това, което се беше случило, и сега живееха живот на вярност към Бога. Този псалм ни води от една безнадеждна ситуация, в която народът на Израел се намираще, към живот на надежда, изпълнен е с увереност и копнеж за едно по-добро бъдеще, което обаче е свързано не с човешките усилия, а с Божието действие и намеса. Там, където се върнем при Бога, ни чакат големи благословения - по-големи и по-велики от всичко, което би постигнал който и да било човек.

2. Спомен за някогашни милости. Очевидно е, че човекът, написал тази молитва, не се намира близо до Бога. В началото на псалма виждаме, че авторът си спомня за време, в което нещата са били по-добри. **"Колко са мили Твоите обиталища, Господи на силите!"** Един, който е далеч от Бога, си спомня: Има място където съм се чувствал у дома, имам дом, в който мога да се приютя, има място, където мога да бъда приет. Не е ли това копнежът на всеки човек - да си бъде у дома. Затова е и този стремеж да се строят сгради и постройки, оградени с големи огради. Човек има нужда от място, в което да се чувства сигурен, да се чувства приет и у дома. Човекът, написал псалма, обаче, е търсил и знае: има само едно място, където човек може да се чувства сигурен - при Бога - **"Копнее и даже примира душата ми за дворовете Господни; сърцето ми и плътта ми викат към живия Бог."** Затова душата му копнее, копнее толкова много, че дори примира. Да примираш от копнеж означава да копнееш и да чувстваш, че от това зависи животът ти. Копнежът на псалмиста към Бога е толкова голям, че той не намира смисъл да живее, ако не е с Него. Копнежът е толкова силен, че не само сърцето, което в Старият завет е символ на целия вътрешен свят на човека, копнее за Бога, но цялото тяло. Това е копнежът на един човек, който знае - без Бога съм загубен. Загубен съм както духовно, така и физически. Копнежът по Бога е обзел целия живот на този човек. Невероятно е, нали? Бог като смисъл на живота, Бог като единствена надежда, Бог като дом и защита, и място на спокойствие. При Бога има място за всеки. **"Дори вrabчето си намира жилище и лястовицата - гнездо за себе си, където поставя пилетата си, при Твоите олтари, Господи на Силите, царю мой и Боже мой."** Всеки, който е дошъл при Бога, е намерил място при Него; Бог има място за всеки. Осъзнаването на това, какъв е Бог, води хората при Него. Бог не се променя, за да води хората по-близо до Себе Си, а хората се връщат при Бога, когато осъзнаят какъв е Той. Псалмистът преоткрива Бога и Го признава за свой Бог, свой Цар и за Господ на силите. Тогава,

поставяйки Бога там, където Му е мястото - в центъра на живота и на сърцето си, псалмистът намира сигурно упование и защита. Важно е да отбележим, че псалмистът не копнее за отминалата слава на Израел, а за милостта на Бога - Бог е толкова добър и велик, че може и иска да промени живота на всеки един човек. Важно е и нещо друго: Тук не се говори за едно точно определено място, на което Бог може да бъде посетен и където можеш да се срещнеш с Него, а се говори за много олтари. Там, където отвориш сърцето си за Бога, можеш да се срещнеш с Него, там е олтар и там Бог ще те чуе.

3. Заверъщане при Бога. Тогава, осъзнавайки всичко това, псалмистът казва: **"Блажени онези, които живеят в Твоя дом; те винаги ще Те хвалят. Блажени онези хора, чиято сила е в Тебе, в чието сърце са пътищата към Твоя дом."** Блажен означава много щастлив, толкова, че това щастие не може да се опише. Блажени са тези хора, които, осъзнавайки своята духовна нищета, искат да отидат при Бога. Тези, които искат да стъпят на краката си и да живеят по един добър начин, начин, който ще задоволи и най-дълбоките им духовни потребности, трябва да отидат при Бога. Този, който веднъж е отворил сърцето си за Бога, който живее с Бога и за Бога, може да осъзнае предимството си пред целия останал свят. Бог в живота ти, Бог, който води ежедневието ти, Бог, който дава смисъл на всичко около теб и е с тебе, променя живота ти изоснови. Тогава, осъзнавайки какво прави Бог в живота ти, ти не можеш да не Го хвалиш. Блажени са онези, които, както псалмиста, съзнават, че всичката им сила е при Бога. Осъзнаеш ли, че всичката сила е от Бога, не искаш да ходиш никъде другаде, защото си намерил извора на силата и извора на живота. В живота на такива хора благословенията са видни: **"Когато минават през долината на плача, те я превръщат в място на извори; и есенният дъжд я покрива с благословения."** Представяте ли си какви благословения са запазени за тези, които са решили да следват Бога?! Дори и да вървят през сухо и безводно място, дори и да живеят с много трудности и неприятности, дори и да са измъчвани и страдащи, дори и страданието да е по-голямо, отколкото човек може да си представи, пак благословието е невероятно. Там, където живее уповаващият на Бога човек, животът се променя по невероятен начин, така че пустинята става страхотно място за живеене. Благословенията се изливат върху уповаващия на Бога човек, затова за такива хора се казва: **"Те преминават от сила в сила; всеки от тях се явява пред Бога в Сион."** Всеки един такъв човек никога няма да бъде слаб. Ще опитват Божията сила и Бог никога няма да ги остави. Блажени са хората, които се доверяват на Бога и искат да живеят с Него. Техният живот ще бъде благословен. Важно е да отбележим: ще бъде благословен от присъствието на Бога, което не значи автоматично по-лек и безпроблемен.

4. Да поканиш Бога в живота си. След като псалмистът е направил тази равносметка за предимствата за един човек, който живее с Бога, не му остава нищо друго освен да Го покани да дойде в живота му. **"Господи, Боже на Силите, послушай молитвата ми. Приклони ухо, Боже Яковов. Боже, щите наш, виж и погледни лицето на Твоя помазаник."** Когато осъзнаеш кой си ти и знаеш или поне чувстваш Кой е Бог, тогава трябва да вземеш решение и да Го поканиш в живота си. Има много хора в този свят, които осъзнават, че са безпомощни без Божията намеса, но никога не вземат решение за Бога, а постоянно го отлагат. Библията ни учи (2 Коринтяни 6:2): **"Защото Той казва: "В благоприятно време те послушах и в спасителен ден ти помогнах." Ето, сега е благоприятно време, ето, сега е спасителен ден."** Благоприятното време е сега и решението трябва да се вземе сега. Който е познал Бога, трябва да реши с Него ли ще бъде или против Него. Основанията да вземем решение за Бога не могат да се сравняват с кое да е от нещата, които ни предлага този свят: Бог дава несравнимо повече - Той дава вечен живот, и точно затова: **"Защото един ден в Твоите дворове е по-желателен от**

хиляди други дни; бих предпочел да стоя на прага в дома на моя Бог, отколкото да живея в шатрите на нечестието." Който познава Бога знае: нищо не може да се сравни с Бога, нищо не може да се сравни с Неговата любов, грижа и защита. Затова псалмистът предпочита да е на прага на дома Господен, дори и да не влезе - само да се докосне до славата на Бога. Докосването до Бога е много по-добро нещо от кое да е от нещата, които ни предлага този свят. Всички те изглеждат привлекателни, но не струват. Истината е при Бога.

5. Плодовете на изкуплението. Изборът да следваш Бога винаги дава плод: **"Защото Господ Бог е слънце и щит; Господ ще даде благодат и слава; няма да лиши от никакво добро ходещите с незлобие. Господи на Силите, блажен онзи човек, който уповава на Тебе."** Тези, които изберат да следват Бога, ще живеят в светлината и топлината на Неговата любов. Бог ще им даде благодат - Своята незаслужената милост - и няма да лиши от никакво добро тези, които ходят след Него. Важно е да знаем, че Бог няма да лиши хората от никакво добро, но това не означава, че Бог ще ни дава непременно това, което ни се харесва . Той ще ни дава онова, което е добро за нас. Човекът, който довери живота си на Бога, ще се превърне не само в благословен човек, но и в извор на благословения за други хора. Много християни живеят живота си с вярата, че вървят по един труден път, който един ден ще свърши в славата на Бога. Това е така и не е така. Който избере да следва Бога, избира един нелек път, но е важно да знаем, че Бог не остава длъжен в нищо. Бог ще ни обсипе с благословенията на своята любов.

6. Решете да живеете живота си за Бога! За нас остава решението. Решението дали да живеем живота си с Бога или не. Бог е Този, Който може да даде смисъл на разбития ни живот, Който може да осмисли ежедневието ни. Помислете за това, че Бог е дал единствения Си Син, пожертвал го е на Голгота, дал е възможността на всеки човек да бъде спасен. Щом е така, защо един такъв Бог, един Бог, който ни обича повече от всичко, ще задържа благословенията си от нас. Бог иска да решим, да изберем да Го следваме и Той ще дойде с цялата си благодат в живота ни, и тогава животът ни ще се промени. Ако не сте се решили да следвате Бога, решете сега; ако сте в духовен застои, си спомнете какво Бог е направил за вас и като псалмиста изберете да живеете с Бога до края на живота си, защото няма друго по-ценно от това в този свят. Живейте живота, който Бог ви е подарил, дръжте Го здраво за ръка и тогава долината на мрачната сянка ще стане извор на благословения за вас, а вие самите ще станете благословение за този свят и за хората около вас, чрез Исус Христос нашият Спасител. Амин